

До побачення

Михайль Семенко

Черв'як зневір'я гризе і душить.
Минули дні коли я вірив.
Може цей демон мене задушить,
Може мене розважать Сускегана чи Гвадалквівір.
Ішов назустріч молодому життю.
Прощайте, прощайте щирості дні.
Коли захочу — востаннє заблищу
І звук моїх поез ущухне в далині.
Смуток. Не розважить ніхто.
А день такий теплий, день так привітно всміхається.
Вона сьогодні у веснянім пальто
І в вітринах їй фігура її подобається.
Згас світ і сонце плям не залишило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте, прощай усе, що мене раділо й бавило —
Ах, дуже слабкий твій голос: — До побачення...